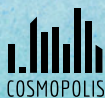
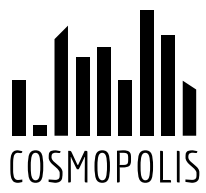

MHAIRI
McFARLANEOVÁ
VČEREJŠÍ
NOCI

Dva nejlepší přátelé
Jedna promarněná šance
Noc, která všechno změnila

COSMOPOLIS

MHAIRI

McFARLANEOVÁ

VČERAJŠÍ

NOCI

Dva nejlepší přátelé
Jedna promarněná šance
Noc, která všechno změnila

Přeložila Petra Královcová

Originally published in the English language
by HarperCollins Publishers Ltd. under the title

Last night © Mhairi McFarlane 2021

Translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd.

„The author asserts the moral right to be acknowledged
as the author of this work“.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

Translation © Petra Královcová, 2022

Cover Design © Kristýna Sladká, 2022

ISBN 978-80-271-3531-8

Pro Kristy,
která miluje gothic oblečení a comedy cat
stejně jako já

Navzdory snům jsem si ale myslela,
že bys tu někde seděla se mnou.

Being Boring (Pet Shop Boys)

Poté

Včerejší noci jsi byla znovu naživu.

S trhnutím se probudím, náhle jsem při vědomí, dál ležím ve tmě a mozek se snaží znovu poskládat realitu. Nebyla to noční můra – a že jsem jich měla spoustu –, byl to jen jiný svět, dočista jako tento, ale s jedním dramatickým rozdílem. Tvou přítomností. Tvou přítomností, kterou jsem brala jako samozřejmost.

V tom snu jsme vesele plánovaly lyžařský zájezd, seděly ve školní lavici, vedle rušné silnice. Auta s duněním projížděla, až se stůl třásl, ale ani jedné z nás to nevadilo. *Co třeba Švýcarsko?* zeptala ses. Měly jsme plány.

Představuju si naše zprávy, že ti to později ráno řeknu, aby ses pobavila cestou do práce. Pokaždé jsi mi odpovídala během pár minut.

Ha, ty bys nikdy nejela na lyže, Eve. „Proč bych měla jet někam, kde je taková zima, dělat nějaký sport, a ještě tomu říkat dovolená? Kdo se podívá na zledovatělý svah a řekne si, nandám si tohle na nohy, abych padala dolů ještě rychleji?“ A tak.

Já vím, očividně si mě moje podvědomí dobírá. Ostatně, proč jsou naše sny tak zajímavé pro nás a tak nudné pro všechny ostatní? Je to tím, že jsme tak ohromeni, že jsme vytvořili příběh, ale pro ně jsou bez zápletky?

A dvojnásob nezáživné pro toho, kdo si myslí, že je úžasné, když jsou surreálné, jako by snad sny někdy měly logiku. „Dívala jsem se na tu kozu, ale bože, pak jsem si uvědomila, že i ta koza jsem JÁ!“

Po pravdě, to zní celkem hustě, transmutace kozy je lepší než celý den lyžování.

Grr, proč jsem nešla o 2 min déle do Caffé Nero, jsem taková lemra, i ten flat white ze Starbucks je zatraceně přeslazený milkshake.

Dáme po práci pivo?

Po práci dáme pivo! x

Chybíš mi.

Nesnáším, když si tě musím vymýšlet, psát tvoje repliky namísto originálu. Jak kousavě podotýká moje máma – protože jsem na jejího druhého manžela udělala dobrý dojem –, *imitátor od přírody*.

Ale lehkost, s jakou tě dokážu vyčarovat, je jako prokletí. Salónní trik, ale je to zvrácená parodie. Jako tančit valčík s panákem.

Zachumlám se pod teplou přikrývku a poslouchám, jak venku na střechu bubnuje déšť. Jsem dost gothic na to, abych si užívala liják, když do něj nemusím, a tenhle je pořádný – opravdu lijavec, cákavě vlhký, vsakující se do půdy, je slyšet jeho bubnování do listů. Budou o něm vědět jen nespavci, mlékaři, flamendři a ti, kdo jdou časně na ranní. Je to tajemství, které sdílíme, zatímco zbytek města chrápe.

Když se pohnou závěsy, srdce mi poskočí. Roger proklouzne oknem a pohoršeně zamňouká. Zatímco se bavil tím, že sledoval myši, někdo na něj shora chrstnul studenou vodu.

Díky světlu lampičky, kterou jsi mi koupila – keramickou ve

tvaru muchomůrky, disneyovské muchomůrky s bílou nohou a červeným puntíkováným kloboukem – vidím, jak se Roger se srstí zvlhlou do špiček usadí na konec postele.

Někdo mi kdysi řekl, že zrození je ta nejobyčejnější a zároveň nejneobyčejnější věc, jakou kdy zažiješ, a smrt zrovna tak. Skutečnost té tvé tam nesmiřitelně sedí, tak banální a zároveň neuvěřitelně podivná.

Došlo mi, že to tak už bude pořád. Bolest je trvalá, je potřeba ji přijmout. Je teď součástí mého těla.

Pořád čekám, až ji překonám. Až „půjdu dál“, až ji vstřebám, odsunu ji stranou, až začne dávat smysl, až ji zpracuju. Až bude nějakým způsobem „za mnou“. *Co dál?* Přemýšlím a v břicho cítím bolest, jako by ho někdo rozpáral. Žádné *dál* není, ty hloupá. O to tu jde. Někdo odešel, navždy, a ty musíš přestat čekat, že se vrátí. Dokud ti to nedojde, budeš zaseknutá, jako by se něco mohlo změnit na tom, že tu není.

Tohle jsem o ztrátě nikdy nevěděla – že jde i o to, co získáš. Ne-seš tíhu, jakou jsi nikdy dřív nenesla. Nikdy to není za tebou. Je s tebou.

„Navždy“ – lidi to říkají v manželském slibu pořád, jako by snad chápali, co to znamená, ale skutečné navždy je zatraceně dlouhé.

Předtím

„Dnes večer vyhraje,“ řekne Ed. „Cítím to. Můžu si toho kousek ukrojit, jako z omelety. Ve vzduchu je vůně blízkého vítězství. Jen se nadechněte, prdelky moje.“

Zavětří jako kreslená postavička.

„Jsi si jistý, že to není Leonard?“ zeptá se Justin. „Odpoledne měl chilli con carne. Vrhnul se na linku, a než jsem ho stihnul zastavit, měl čumák v kastrolu, pitomec. Od té doby mají jeho prdy vůni kořeněného hovězího.“

„Možná vítězství voní přesně jako mleté s fazolemi, procházející trávicí soustavou malého psíka,“ podotknu a Susie dodá: „BLE.“

„Koneckonců, jak můžeš vědět, jak voní? Nikdo z nás nikdy nebyl úspěšný,“ utrousím směrem k Edovi.

„Mluv za sebe. Můj doktor říká, že za třicet let, co dělá medicínu, neviděl takové hemeroidy, jako mám já.“

Rozchechtám se (tohle je Edův standardní druh vtípku, předpokládám, že jeho pozadí je v pořádku).

Automaticky natáhnou ruku, abych pohladila Leonarda, který má vlastní židli. Sedí na Justinově kabátu, který chrání čalounění.

Leonard je chorkie – kříženec čivavy s jorkšírským teriérem. Očka jako korálky mu vykukují pod legrační ofinkou šedobílých chlupů, uprostřed spojených do špičky, jako by měl módní sestřih

ve stylu Paula Wellera. Uši jako netopýr a trochu křivý úšklebek plný zoubků jako jehličky.

Zatímco se dívá na Eda, ten pokračuje: „Jako podnikavá kresle-
ná krysa z animáku, která se potají přestrojí za psa. Infiltrace hlo-
davčího mistra zločinu.“

Leonard, všežravec a otravně spontánní počuránek, je jedna
z lásek mého života (ty ostatní jsou kolem tohoto stolu, občas i pod
ním).

„Každý týden říkáš, že ten kvíz vyhraje, Ede,“ upozorní Su-
sie a zamyšleně trhá pivní tácek na malé kousky tuhého papíru.
„A pokaždé s námi vyjebe stejná pětice odhodlaných mužů ve sklá-
dacích větrovkách Land's End.“

„To zní jako moje nejlepší dovolená ve Walesu,“ prohlásí Justin.
Justin sám sebe označuje za otravné, předvádějící se prostřední
dítě a za jednoho z nejzábavnějších lidí, jaké jste kdy potkali, ale
pokud jde o vkus, jste na špatné adrese.

Rozhovor přeruší hlas moderátora soutěže, dunící jako hlas boží:

„DESÁTÁ otázka. Kdo je Michael Owuo? *Kdo je Michael Owuo?*“

Obvyklé šumění po otázce po pár vteřinách utichne.

„Je to... labouristický poslanec za Kingston upon Hull East?“ za-
šeptá Ed se strojenou vážností.

„To myslíš vážně?“ zeptá se Susie.

„Ne,“ obrátím oči v sloup, Ed si poklepe na rty propiskou a mrk-
ne na mne.

„Vy tři víte, kdo to je, že ano?“ zarazí se Justin. „Uf, takže my *jsme*
mileniálové ze sitcomu *Last of the Summer Wine*.“

„Nehrál padoucha v posledním Bondovi?“ zeptám se a Ed vy-
hrkne: „JO! Doktor. Jaké udělátko měl tentokrát?“

„Měl trubičky do ucha s umělými diamanty,“ odpovím. „A zloun-
ské chodítko omotané vánočním řetězem.“

Ed se rozesměje. Líbí se mi jeho smích, začíná od ramen.

„OK, kdo si dělá legraci a kdo ne?“ přeruší nás Susie. „Teda, samozřejmě ti dva,“ usklíbne se na mne a Eda. „Ale ty vážně víš, kdo to je, Justine?“

„Je to ten rapper, *Stormzy*,“ sykne Justin. „Bože, na vás je hned vidět, že je vám čtyřiatřicet.“

„Tobě je čtyřiatřicet, Justine,“ upozorní Susie.

„Je čtyřiatřicet a pak je něco jako ‚Co to je *Stormzy*?‘ čtyřiatřicet,“ utrousí Justin a nasadí gumový výraz vetchého staříka.

„Takže *Stormzy*, říkáš,“ zaskřípá Ed hlasem soudce Nejvyššího soudu. „Ať je to, co je to.“ A na papír napíše „pan Storm Zee“.

Ed má vážně pěkné ruce, jsem blázen do pěkných rukou. Jezdí hodně na kole a umí opravovat věci a já už jsem dost stará, abych dokázala takové praktické dovednosti ocenit.

Susie si od Eda vezme pero, přeškrtně jeho slova a napíše *Stormzy* správně.

„Copak tě žáci neudržují v obraze?“ zeptám se Eda. „Kapišto?“

„Moje práce je učit děti o Dickensovi, ne se nechat vzdělávat od nich.“

Ed vede výuku angličtiny na pěkné okresní škole. Víte, jak se o někom říká, že vypadá jako policajt? Ed vypadá jako učitel – filmový, televizní, naleštěný mladý učitel – solidní, neškodný, pohledný blondák, ostříhaný nakrátko. V krizové situaci mezi samými cizími je Edova tvář přesně ta, kterou doufáte spatřit. On by byl ten, kdo by nabídl svou kravatu jako improvizované škrtidlo.

Součástí potěšení z téhle každotýdenní prohry v hospodském kvízu je podle mě i to, že ukazuje a definuje role v naší čtyřce. Já s Edem šaškujeme, Justin se svým sžíravým důvtipem soudcuje, Susie připadla role zoufalé matky.

Někdy se přestanu účastnit konverzace a jen si uvnitř spokojeně

broukám, užívám si naši pospolitost, vychutnávám si, jak jsme všichni naladěni na stejnou frekvenci. Pozoruju nás zvenčí.

... neuzala si toho zpěváka z Mumfords? To bych si radši vzala bojovníka Islámského státu. (Susie)

... tahle třešňová vodka, kterou Hester dovezla z duty free, je úžasná, chutná jako Panadol baby. Děti říkaly... (Ed)

... byl to správně nabručený zrzek. Zeptal jsem se ho, jestli ví, proč je zrzavost poslední přijatelný předsudek. Protože je přijatelná. (Justin, samozřejmě)

„Psst,“ okřiknu je, když si všimnu, jak si moderátor rovná brýle na čtení a mžourá do papíru velikosti A4.

„Otázka JEDENÁCT. Slovo CHRONOFÁG je starořeckého původu. Co přesně znamená? Náповěda: může to dělat i váš mobilní telefon. Ale ne že si to najdete na telefonu, hahaha!“

Moderátor z nozder prudce vyfoukne vzduch přímo na mikrofon a je slyšet, jak prská.

Výrazy ve tvářích našich nemesis v šustákovkách napovídají, že jsou si mnohem jistější než v případě pana Stormzyho.

„Chrono znamená čas...“ zašeptá Ed. „Chronograf jsou hodiny.“

„Chronologický,“ přikývne Susie, „je seřazený podle času.“

„Fág,“ pokračuju, „hmm. Koprofágové jedí výkaly. Jsem si dost jistá, že výkaly jsou to kopro, takže fág musí souviset s jídlem.“

„Eve!“ vyštěkne Susie se smaženou krevetou v puse. „Odkud tohle vůbec víš?“

„Žiju svůj život naplno.“

„Většinu času jsem byla poblíž, proto vím, že to není pravda. Přinejlepším tak na pětadvacet procent.“

„Jíst čas?“ sykne Justin. „Musí to znamenat jíst čas, telefon žere čas. Bum. Napiš to.“

Ed mu vyhoví.

Chodíme do Gladstone každý čtvrtek. Řekla bych bez výjimky, je nám něco přes třicet, máme život, práci, další přátele a – někteří z nás – partnery, takže jsou i výjimky. Ale častěji tu jsme, než nejsme.

„Otázka DVANÁCT před krátkou přestávkou. Co mají společného Marcus Garvey, Rudyard Kipling, Ernest Hemingway a Alice Cooper? Dám vám nápovědu. Součástí je chyba.“

Tupě zíráme jeden na druhého. Skládací větrovky zběsile šeptají, namísto aby psaly nebo se tvářily úskočně a samolibě, což znamená, že si také nejsou jisté.

„Jde o výběr první manželky? Měli všichni víc než jednu?“ zeptá se Ed.

„Partnera, s kterým se rozvedu, bych neoznačila za chybu,“ namítne Susie.

„Moje matka ano,“ oponuju.

„Vzpomínáš, jak nám učitel náboženství říkal, že se dnes lidé příliš rychle rozvádějí, a tys říkala, že podle tebe moc pomalu – a byla jsi za to po škole?“ připomene Susie a já se rozchechtám.

„A tady ji máme,“ prohlásí Ed, jelikož se rozletí dveře a objeví se jeho přítelkyně Hester, s nosíkem jemně nakrčeným znechucením nad lehkým oděrem podpažních jamek.

Srdce mi trochu poklesne, ale ignoruju ho a nasadím pevný, přítivý úsměv.

Po pravdě, v Gladly to vážně je někdy trochu *cítit*, podlaha je ulepená, ale to je součástí kouzla toho místa. Je to lokál stálých hostů a hráčů šipek.

Miluju to tu i s tou hrbolatou betonovou zahrádkou s květináči před nouzovým východem. Předpokládám, že mají simulovat „zelenou městskou oázu“ ve dvoře plném lahví od piva a kouře. Ale nejlepší je na podzim a v zimě. Mulč ojíňených listů a temná

obloha s jasnými hvězdami za orosenými okenními tabulemi. Z téhle strany okna je to vážně dostupné *hygge*.

No, většinou.

Hester se kvůli Edovi přestěhovala do Nottinghamu a ráda se o tom každý měsíc znovu pohádá.

Vypadá jako kolorovaný obrázek, který nakráčel do černobílého filmu ve stylu kuchyňského realismu – pleť s broskvovým nádechem a zlatavě blond vlasy.

Ruce zaťaté v pěst má zaražené do kapes kabátu (Barbour s hnědým manšestrovým límcem), jako by ji šoupli do saloonu ve westernu a chystala se tasit dva kolty.

Ne že bych Hester neměla *ráda*...

„To už jste všichni namazaní?“ zeptá se zvesela. Podívá se na mne. „Eve vypadá namazaně.“

Bože, proč se namáhám. Absolutně Hester nesnáším.

„A ještě jednou pro ty vzadu! Co mají společného Marcus Garvey, Rudyard Kipling, Ernest Hemingway a Alice Cooper? Součástí je chyba. *Chyba*. Tak dobrá, brzy na viděnou.“

„Hemingway zažil leteckou nehodu. Někdo z těch ostatních?“ pronesu potichu.

„To je trochu nepřesné označit leteckou nehodu za chybu, ne?“ zašeptá Ed a já pokrčím rameny a přikývnu.

„A Rudyard Kipling, to je na letadla trochu moc brzy, ne?“ ujistí se Justin. „Není to úplně typ na low carb a instastory s proseccem v ruce v baru na letišti.“

Dělá, jako že se pokouší vyfotit svou sklenicí, a Susie odfrkne.

„Dostali omylem cenu, kterou by měli vrátit,“ vmísí se Hester a stáhne si kabát z ramen. „Kde je pero?“